ואימא טוה טוה דיוה"כ. וא"ת ליטמי א"כ כל הני קרא למה לי טוה לעשות לכפר ואין נראה לתרץ דהשתא הדר ביה מדרשא דלעשות ולהכי צריכי תרוייהו דאי מלכפר לתודיה ה"א כפרה דקרבנות ואי מטוה לתודיה ה"א פרה נמי להכי כתב תרוייהו דהא מ"מ אכתי תיקשי לך ליטמי הכי דלא הדר ביה מלעשות ושוב לא הדר ביה ה"ל למימר אלא ולקמן (דף נ:) נמי מוכח דלא הדר ביה מלעשות כי קאמר ריב"ל מתני תרתי קאמר לעשות זה מעשה פרה אלמא דלעולם לא הדר ביה מדרשא דלעשות וי"ל דה"מ מ"ש לא נפקא לן מקרא אלא פרה ויוה"כ אימא טוה זה יוה"כ ואייתר לן לעשות לכפר ונדרוש לעשות זה מעשה פרה לכפר אלו קרבנות דכתיב בהו כמה זימנין לכפר גבי חטאות ואשמות ואיכא למימר א"כ ליפוק מטוה ונידרוש פרה מלעשות ויוה"כ וקרבנות מלכפר דהכי הוי סברת המקשה בסמוך דהא ליתא דאי לא כתב טוה הוה דרשינן לכפר לעשות תרוייהו זה יוה"כ כדפריך לעיל אימא סליה קרא ליוה"כ והשתא פריך שפיר אימא טוה זה יוה"כ לעשות זה פרה לכפר אלו קרבנות ואם תאמר אם כן לא ליכתוב אלא טוה לכפר ועל כרחך נידרוש טוה זה פרה לכפר זה יוה"כ וקרבנות כסברת המקשה בסמוך דפריך ואימא לכפר אלו קרבנות אלמא דמלכפר דרשינן יוה"כ וקרבנות דאי דרשת טוה זה יוה"כ לכפר אלו קרבנות אבל פרה לא אם כן טוה למה לי מלכפר הוה נפקא לן שפיר יוה"כ וקרבנות וי"ל אי לא הוה כתב אלא טוה לכפר ה"א יוה"כ לתודיה דכתיב ביה טוה לכפר ודמי ליה טפי מקרבנות אבל השתא דכתב לעשות וגריכין אנו לרבויי פרה מלעשות אע"ג דלא דמיא כולי האי למלואים א"כ נימא נמי דנרבי מלכפר קרבנות דלא לתמעטי קרבנות אלא לרבויי תימא לעשות לכפר זה יוה"כ ותו לא כדפריך מעיקרא ולהכי כתב טוה לרבות יום הכפורים ואייתרו לעשות לכפר לפרה וקרבנות אי נמי ל"ל לפרש אימא טוה לעשות זה יוה"כ דכתב ביה טוה אבל פרה לא דלא כתב בה לשון עשייה ולכפר זה קרבנות ואינצריך לעשות כדי למעט פרה דאי לא כתב אלא טוה לכפר ה"א טוה זה פרה ויוה"כ דהי מיניהו מפקת להכי כתב לעשות לאשמועינן דוקא טוה שכתב אלא עשייה כמו יוה"כ לאשתוקי פרה דלא כתב בה עשייה ומשני דנין טוהה שלפני עשייה כו' כלומר אע"ג דלא כתב בפרה לשון עשייה טפי עדיפא למילף מהתם דטוה שלה כתב מקמי עשייה דידה דכתר טוה כתב ויקחו אליך פרה וכל דיני עשייה לאשתוקי יוה"כ דדיני עשייה פתיבא בריש והדר כתב טוה ומיירון זה ל"ל יותר מן הראשון וא"ת ולדברי המתרץ דמשני דמדמי ליה לעשות לכפר לא הוה צריך למיכתב אלא טוה לכפר ונידרוש טוה זה פרה לכפר זה יוה"כ כיון דאידי ואידי פרישה לקדושה ולא הוה אמרינן זה פרה דפרישותה לטהרה ולא הוה מצי לשטויי כדאמרינן דנין טוהה דלפני עשייה מטוהה דלפני עשייה דאדרבה כיון דכמלואים לא הוי כתב לעשות לא הוה ליה טוהה דלפני עשייה אלא לאחר עשייה כאשר עשה טוה כמו ביוה"כ ויעם כאשר טוה להכי אינצריך לעשות ואי לא כתב אלא טוה לעשות ה"א זה פרה דנמריצוה דלפני עשייה מטוה דלפני עשייה לאשתוקי יוה"כ דלאחר עשייה ואי לא כתב אלא לעשות לכפר ה"א לכפר זה יוה"כ לעשות זה הקרבנות דקדושה לקדושה אבל פרה לא דכן בפרה וכן בקרבנות לא כתב לעשות אלא מייתורא דרשינן מלעשות לרבות וטפי הוה מסתבר לרבויי קרבנות להכי כתב טוה זה פרה אי נמי ה"א לעשות לכפר דלא קאמר אלא מטוה דלא הדר ביה לגמרי אלא ה"ק רבי יוחנן טוה לעשות לדורות פרה ומלעשות לא דרים מידי אלא מטוה דאי לא [הוה] כתב לעשות אלא טוה [לא] הוה נפקא לן פרה כמו בתר דכתב לעשות דנפקא לן פרה מדכתב בה טוהה לפני עשייה כמלואים:

הנ"מ היכא ("דאיכא") דדמי ליה. בכמה דוכתי משני הכי וכפ"ק דמנחות (דף לי: ושם) פריך ניגמר טוו דאשם מטון דאשם ליפסול אלא לשמן וכו' עד והא תנא דבי ר' ישמעאל ובפ' הכהן ולא משני כי הכא וי"ל דסמיך אאוד ניגמר טוו מטון דשמיעה קול וכן בפ' המפלת (דף כב: ושם) גבי יגיה דלא משני הכי דסמיך אאוד ניגמר בריאה מבריאה וקשה דביבמות פ' כילד (דף יז:) גבי דנין אחיה מאחיה משני כי הכא הנ"מ היכא *דאיכא דדמי ליה אע"ג דהדר פריך ולילף אחוה אחוה מטון וי"ל דהתם לא שייך למיפרך ועוד לילף אחוה מטון מטוס דלא דמיא ההיא פירכא לקמייתא דמעיקרא פריך ולילף מעריות ומימא אפילו אשת אחיו מאמו מיהו אשת בן אחיו לא והדר פריך לילף מטון דאפילו אשת בן אחיו ולהכי לא הוה משני הנ"מ היכא דליכא דדמי ליה הוה צריך למיפרך בלשון ועוד כדפריך בפ"ק דמנחות ובפרק המפלת וכיון דלא הויא הקושיא הסניא מעין הראשונה לא שייך למיפרך ועוד: **אימא** כפרה דקרבנות. פירוש דשאר קרבנות נמי ניבעי פרישה אבל אין לפרש דקרבנות דוקא דהא יוה"כ נמי פרישה דקרבנות הוא: **דנין** דבר שאין קדושה לפניו. הע"ג דשבת לפניו הוא לא קחשיב אלא קחשיב י"ט דתני בב"ד אבל קדושה שבת קביעא וקיימא ואחידי ואחידי יש קדושה שבת לפניו:

ואימא צוה-[צוה] דיום הכפורים דכתיב ויעש כאשר צוה ה' את משה: דנין צוה דלפני עשיה מצוה דלפני עשיה ואין דנין צוה דלאחר עשיה מצוה דלפני עשיה ואימא צוה דקרבנות דכתיב ביום צותו את בני ישראל: דנין צוה מצוה ואין דנין צותו מצוה, ומאי נפקא מינה *והתנא דבי רבי ישמעאל רשב הכהן, ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה? הני מילי היכא דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה, מדדמי ליה ילפינן לכפר-אלו מעשה יום הכפורים ואימא כפרה דקרבנות? מ' ידעינן הי כהן מתרמי דבעי ליה פרישה, אמרי אלמה לא, ניבעי ליה פרישה לבוליה משמרת בית אב? דנין דבר שקבוע לו זמן מדבר שקבוע לו זמן לאפוקי קרבנות דכל יומא איתנהו, ואימא רגלים? דנין דבר שנוהג פעם אחת בשנה מדבר הנוהג פעם אחת בשנה לאפוקי רגלים דלאו פעם אחת בשנה נינהו ואימא בגל אחד ולי תימא לא ידעינן הי מינייהו, א' חג המצות הואיל ופתח בו הכתוב תחלה א' חג הסוכות הואיל ומרובה מצותו? אלא דנין פרישת שבעה ליום אחד מפרישת שבעה ליום אחד ואין דנין פרישת שבעה לשבעה מפרישת שבעה ליום אחד ואימא שמיני דפרישת שבעה ליום אחד הוא? דנין דבר שאין קדושה לפניו ואין דנין דבר ששין קדושה לפניו מדבר שאין קדושה לפניו ולא קל וחומר הוא השתא דבר שאין קדושה לפניו בעי פרישה דבר ששין קדושה לפניו לא כל שכן? אמר רב משרשיא לא, הזה כתיב כזה רב אשי אמר מ' איכא מידי דעיקר רגל לא בעי פרישה טפל דידיה בעי פרישה, ואפילו למאן דאמר שמיני = *רגל בפני עצמו הוא הני מילי לענין פז"ר**

ואימא לעשות לכפר ואין נראה לתרץ דהשתא הדר ביה מדרשא דלעשות ולהכי צריכי תרוייהו דאי מלכפר לתודיה ה"א כפרה דקרבנות ואי מטוה לתודיה ה"א פרה נמי להכי כתב תרוייהו דהא מ"מ אכתי תיקשי לך ליטמי הכי דלא הדר ביה מלעשות ושוב לא הדר ביה ה"ל למימר אלא ולקמן (דף נ:) נמי מוכח דלא הדר ביה מלעשות דכי קאמר ריב"ל מתני תרתי קאמר לעשות זה מעשה פרה אלמא דלעולם לא הדר ביה מדרשא דלעשות וי"ל דה"מ מ"ש לא נפקא לן מקרא אלא פרה ויוה"כ אימא טוה זה יוה"כ ואייתר לן לעשות לכפר ונדרוש לעשות זה מעשה פרה לכפר אלו קרבנות דכתיב בהו כמה זימנין לכפר גבי חטאות ואשמות ואיכא למימר א"כ ליפוק מטוה ונידרוש פרה מלעשות ויוה"כ וקרבנות מלכפר הכי הוי סברת המקשה בסמוך דהא ליתא דאי לא כתב טוה הוה דרשינן לכפר לעשות תרוייהו זה יוה"כ כדפריך לעיל אימא סליה קרא ליוה"כ והשתא פריך שפיר אימא טוה זה יוה"כ לעשות זה פרה לכפר אלו קרבנות ואם תאמר אם כן לא ליכתוב אלא טוה לכפר ועל כרחך נידרוש טוה זה פרה לכפר זה יוה"כ וקרבנות כסברת המקשה בסמוך דפריך ואימא לכפר אלו קרבנות אלמא דמלכפר דרשינן יוה"כ וקרבנות דאי דרשת טוה זה יוה"כ לכפר אלו קרבנות אבל פרה לא אם כן טוה למה לי מלכפר הוה נפקא לן שפיר יוה"כ וקרבנות וי"ל אי לא הוה כתב אלא טוה לכפר ה"א יוה"כ לתודיה דכתיב ביה טוה לכפר ודמי ליה טפי מקרבנות אבל השתא דכתב לעשות וגריכין אנו לרבויי פרה מלעשות אע"ג דלא דמיא כולי האי למלואים א"כ נימא נמי דנרבי מלכפר קרבנות דלא לתמעטי קרבנות אלא לרבויי תימא לעשות לכפר זה יוה"כ ותו לא כדפריך מעיקרא ולהכי כתב טוה לרבות יום הכפורים ואייתרו לעשות לכפר לפרה וקרבנות אי נמי ל"ל לפרש אימא טוה לעשות זה יוה"כ דכתב ביה ויעש וכתיב ביה טוה אבל פרה לא דלא כתב בה לשון עשייה ולכפר זה קרבנות ואינצריך לעשות כדי למעט פרה דאי לא כתב אלא טוה לכפר ה"א טוה זה פרה ויוה"כ דהי מיניהו מפקת להכי כתב לעשות לאשמועינן דוקא טוה שכתב אלא עשייה כמו יוה"כ לאשתוקי פרה דלא כתב בה עשייה ומשני דנין טוהה שלפני עשייה כו' כלומר אע"ג דלא כתב בפרה לשון עשייה טפי עדיפא למילף מהתם דטוה שלה כתב מקמי עשייה דידה דכתר טוה כתב ויקחו אליך פרה וכל דיני עשייה לאשתוקי יוה"כ דדיני עשייה פתיבא בריש והדר כתב טוה ומיירון זה ל"ל יותר מן הראשון וא"ת ולדברי המתרץ דמשני דמדמי ליה לעשות לכפר לא הוה צריך למיכתב אלא טוה לכפר ונידרוש טוה זה פרה לכפר זה יוה"כ כדפריך מעיקרא ולא הוה אמרינן זה פרה דפרישותה לטהרה ולא הוה מצי לשטויי כדאמרינן דנין טוהה דלפני עשייה מטוהה דלפני עשייה דאדרבה כיון דכמלואים לא הוי כתב לעשות לא הוה ליה טוהה דלפני עשייה אלא לאחר עשייה כאשר עשה טוה כמו ביוה"כ ויעש כאשר טוה להכי אינצריך לעשות ואי לא כתב אלא טוה לעשות ה"א זה פרה דנמריצוה דלפני עשייה מטוה דלפני עשייה לאשתוקי יוה"כ דלאחר עשייה ואי לא כתב אלא לעשות לכפר ה"א לכפר זה יוה"כ לעשות זה הקרבנות דקדושה לקדושה אבל פרה לא דכן בפרה וכן בקרבנות לא כתב לעשות אלא מייתורא דרשינן מלעשות לרבות וטפי הוה מסתבר לרבויי קרבנות להכי כתב טוה זה פרה אי נמי ה"א לעשות לכפר דלא קאמר אלא מטוה דלא הדר ביה לגמרי אלא ה"ק רבי יוחנן טוה לעשות לדורות פרה ומלעשות לא דרים מידי אלא מטוה דאי לא [הוה] כתב לעשות אלא טוה [לא] הוה נפקא לן פרה כמו בתר דכתב לעשות דנפקא לן פרה מדכתב בה טוהה לפני עשייה כמלואים:

הנ"מ היכא ("דאיכא") דדמי ליה. בכמה דוכתי משני הכי וכפ"ק דמנחות (דף לי: ושם) פריך ניגמר טוו דאשם מטון דאשם ליפסול אלא לשמן וכו' עד והא תנא דבי ר' ישמעאל ובפ' הכהן ולא משני כי הכא וי"ל דסמיך אאוד ניגמר טוו מטון דשמיעה קול וכן בפ' המפלת (דף כב: ושם) גבי יגיה דלא משני הכי דסמיך אאוד ניגמר בריאה מבריאה וקשה דביבמות פ' כילד (דף יז:) גבי דנין אחיה מאחיה משני כי הכא הנ"מ היכא *דאיכא דדמי ליה אע"ג דהדר פריך ולילף אחוה אחוה מטון וי"ל דהתם לא שייך למיפרך ועוד לילף אחוה מטון מטוס דלא דמיא ההיא פירכא לקמייתא דמעיקרא פריך ולילף מעריות ומימא אפילו אשת אחיו מאמו מיהו אשת בן אחיו לא והדר פריך לילף מטון דאפילו אשת בן אחיו ולהכי לא הוה משני הנ"מ היכא דליכא דדמי ליה הוה צריך למיפרך בלשון ועוד כדפריך בפ"ק דמנחות ובפרק המפלת וכיון דלא הויא הקושיא הסניא מעין הראשונה לא שייך למיפרך ועוד: **אימא** כפרה דקרבנות. פירוש דשאר קרבנות נמי ניבעי פרישה אבל אין לפרש דקרבנות דוקא דהא יוה"כ נמי פרישה דקרבנות הוא: **דנין** דבר שאין קדושה לפניו. הע"ג דשבת לפניו הוא לא קחשיב אלא קחשיב י"ט דתני בב"ד אבל קדושה שבת קביעא וקיימא ואחידי ואחידי יש קדושה שבת לפניו:

אבל היכא דדמי ליה מדדמי ליה דלא נפ"ק דמנחות (דף לא.) אבל בפ"ק דמנחות (דף ד:) ובפרק המפלת בנדה (דף כב:) ובפרק בתרא דמכות (דף יג:) דיבמות (דף יז:) לא מתרץ הכי מפני שבכל אלו ובייגא בהן כותב תקושיות דוגות שיטה הנ"מ: **ואימא** כפרה דקרבנות. פי' עם יוה"כ דמיהא הויתי לאוקמי דלא יוה"כ ולא יוה"כ מה ובן יש לפרש כל הקושיות שלמעלה: **דנין** דבר הקבוע לו זמן. וה"ל הנ"מ לשטויי ניעל אלא שלא הוצרך:

*) ע"ל דהוריות דף ח:

ולימא טוהה דקרבנות. להצריך כל כהן העובד במקדש פרישה לקרבנות לבור: **זו היא שיבה וזו היא ביאה.** לדון גזירה שוה זה מזה מה שיבה תולין וקולה ושם אף ביאה תולין וקולה ושם: **ולימא כפרה דקרבנות.** כגון קרבנות יחיד דכתיב בהן בכמה מקומות אור "וכפר עליו הכהן": א) **מי ידעינן הי מפרמי.** והלא ע"י פייס היו עובדין בלתמריך לקמן (דף כב:): **הכי גרסינן אמרי אלמה לא ניבעי פרישה בים אב.** ולמה לא בתמיה איך יכול לומר ובכן פרישה הכי יש לומר על כל בית אב של מתמרת החלוקין לימי שבת לשמש אים יומו שיפרשו כל בית אב שבעת ימים קודם היום הקבוע לו: **דבר הקבוע לו זמן.** יוה"כ מדבר הקבוע לו זמן המלואים שנאמר (שמות מ) ביום החדש הראשון באחד לחדש תקיים וגו' והוא היה שמיני למלואים: **שנוהג פעם אחת בשנה.** מלואים פעם אחת הוא דהוו בשנה: **אי חג ספטום.** לומר יש לך לומר שעל חג המצות נאמר הואיל ופתח בו תחילה בכל מקום-לא-על חג הסוכות הואיל ומרובה מצותו בסוכה ולולב ולדבה ולסוך המים: **ליום א'.** בשביל יום שמיני לבדו: **ולימא שמיני.** עלרה: **סוף כפיב.** "כאשר עשה ביום הזה": **כזה.** לא הצריך פרישה אלא לדוגמתו: לענין

ולימא לעשות לכפר זה יוה"כ ותו לא כדפריך מעיקרא ולהכי כתב טוה לרבות יום הכפורים ואייתרו לעשות לכפר לפרה וקרבנות אי נמי ל"ל לפרש אימא טוה לעשות זה יוה"כ דכתב ביה ויעש וכתיב ביה טוה אבל פרה לא דלא כתב בה לשון עשייה ולכפר זה קרבנות ואינצריך לעשות כדי למעט פרה דאי לא כתב אלא טוה לכפר ה"א טוה זה פרה ויוה"כ דהי מיניהו מפקת להכי כתב לעשות לאשמועינן דוקא טוה שכתב אלא עשייה כמו יוה"כ לאשתוקי פרה דלא כתב בה עשייה ומשני דנין טוהה שלפני עשייה כו' כלומר אע"ג דלא כתב בפרה לשון עשייה טפי עדיפא למילף מהתם דטוה שלה כתב מקמי עשייה דידה דכתר טוה כתב ויקחו אליך פרה וכל דיני עשייה לאשתוקי יוה"כ דדיני עשייה פתיבא בריש והדר כתב טוה ומיירון זה ל"ל יותר מן הראשון וא"ת ולדברי המתרץ דמשני דמדמי ליה לעשות לכפר לא הוה צריך למיכתב אלא טוה לכפר ונידרוש טוה זה פרה לכפר זה יוה"כ כדפריך מעיקרא ולא הוה אמרינן זה פרה דפרישותה לטהרה ולא הוה מצי לשטויי כדאמרינן דנין טוהה דלפני עשייה מטוהה דלפני עשייה דאדרבה כיון דכמלואים לא הוי כתב לעשות לא הוה ליה טוהה דלפני עשייה אלא לאחר עשייה כאשר עשה טוה כמו ביוה"כ ויעש כאשר טוה להכי אינצריך לעשות ואי לא כתב אלא טוה לעשות ה"א זה פרה דנמריצוה דלפני עשייה מטוה דלפני עשייה לאשתוקי יוה"כ דלאחר עשייה ואי לא כתב אלא לעשות לכפר ה"א לכפר זה יוה"כ לעשות זה הקרבנות דקדושה לקדושה אבל פרה לא דכן בפרה וכן בקרבנות לא כתב לעשות אלא מייתורא דרשינן מלעשות לרבות וטפי הוה מסתבר לרבויי קרבנות להכי כתב טוה זה פרה אי נמי ה"א לעשות לכפר דלא קאמר אלא מטוה דלא הדר ביה לגמרי אלא ה"ק רבי יוחנן טוה לעשות לדורות פרה ומלעשות לא דרים מידי אלא מטוה דאי לא [הוה] כתב לעשות אלא טוה [לא] הוה נפקא לן פרה כמו בתר דכתב לעשות דנפקא לן פרה מדכתב בה טוהה לפני עשייה כמלואים:

הנ"מ היכא ("דאיכא") דדמי ליה. בכמה דוכתי משני הכי וכפ"ק דמנחות (דף לי: ושם) פריך ניגמר טוו דאשם מטון דאשם ליפסול אלא לשמן וכו' עד והא תנא דבי ר' ישמעאל ובפ' הכהן ולא משני כי הכא וי"ל דסמיך אאוד ניגמר טוו מטון דשמיעה קול וכן בפ' המפלת (דף כב: ושם) גבי יגיה דלא משני הכי דסמיך אאוד ניגמר בריאה מבריאה וקשה דביבמות פ' כילד (דף יז:) גבי דנין אחיה מאחיה משני כי הכא הנ"מ היכא *דאיכא דדמי ליה אע"ג דהדר פריך ולילף אחוה אחוה מטון וי"ל דהתם לא שייך למיפרך ועוד לילף אחוה מטון מטוס דלא דמיא ההיא פירכא לקמייתא דמעיקרא פריך ולילף מעריות ומימא אפילו אשת אחיו מאמו מיהו אשת בן אחיו לא והדר פריך לילף מטון דאפילו אשת בן אחיו ולהכי לא הוה משני הנ"מ היכא דליכא דדמי ליה הוה צריך למיפרך בלשון ועוד כדפריך בפ"ק דמנחות ובפרק המפלת וכיון דלא הויא הקושיא הסניא מעין הראשונה לא שייך למיפרך ועוד: **אימא** כפרה דקרבנות. פירוש דשאר קרבנות נמי ניבעי פרישה אבל אין לפרש דקרבנות דוקא דהא יוה"כ נמי פרישה דקרבנות הוא: **דנין** דבר שאין קדושה לפניו. הע"ג דשבת לפניו הוא לא קחשיב אלא קחשיב י"ט דתני בב"ד אבל קדושה שבת קביעא וקיימא ואחידי ואחידי יש קדושה שבת לפניו:

*) ע"ל דהוריות דף ח: